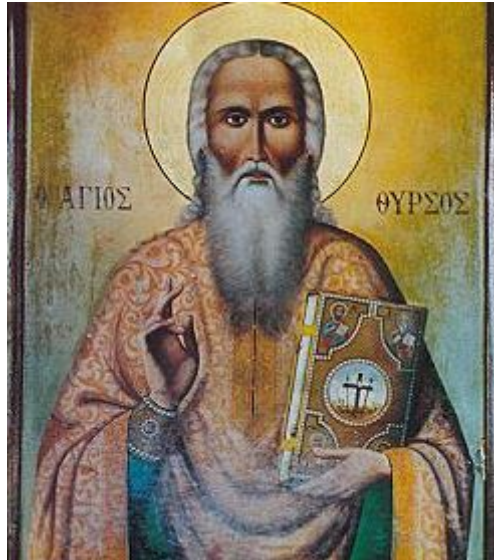

Ο Άγιος Θύρσος ένας από τους τρεις Ιεράρχες της Καρπασίας

/ [Βίοι Αγίων](#)

Στις 23 Ιουλίου η εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του αγίου Θύρσου.

Ο Άγιος Θύρσος είναι ένας από τους τρεις Ιεράρχες της Καρπασίας. Στον χριστιανικό κόσμο είναι περισσότερο γνωστός με το λαϊκό όνομα «Αης Θέρισσος» και είναι ένας πολύ σεβαστός κι αγαπητός Άγιος. Δυστυχώς οι πληροφορίες που έχουμε από το συναξάρι και την ακολουθία του, είναι πολύ φτωχές και περιορισμένες. Λίγα πράγματα μας λένε για τη ζωή και τη δράση του. Μερικοί μάλιστα αμφισβητούν, αν υπήρξε ιεράρχης ή όσιος ή μάρτυρας, γιατί με το ίδιο όνομα είναι κι ένας άλλος άγιος, που έζησε στα χρόνια της βασιλείας του αυτοκράτορα Δεκίου και που μαρτύρησε στον Ελλήσποντο.

Πότε και που γεννήθηκε δεν γνωρίζουμε. Από την ακολουθία του μαθαίνουμε πως υπήρξε «θρέμμα κάλλιστον των Καρπασέων» κι ότι «εκ Βρέφους» πόθησε επιμελώς την αρετή. Τα λόγια αυτά του υμνογράφου μας βοηθούν να δεχτούμε τον Άγιο μας σαν ένα πρόσωπο που γεννήθηκε στην όμορφη επαρχία της Κύπρου, την Καρπασία. Κι αφού «εκ βρέφους» δηλαδή από την παιδική του ηλικία πόθησε την αρετή, θα πρέπει και οι γονείς του να ήταν ευσεβείς κι ενάρετοι. Η κατοπινή εξέλιξη του μεγάλου Πατέρα μας υποχρεώνει να δεχτούμε τη θεοσεβή οικογένεια, σαν μια «κατ' οίκον Εκκλησία», που κέντρο των ενδιαφερόντων της είχε μόνο τον Χριστό

και το θέλημα του.

Στο χωριό του ο Θύρσος θα πρέπει να 'μαθε και τα λίγα γράμματα, τα παπαδογράμματα των χρόνων εκείνων. Η μελέτη όμως της Γραφής η τακτική και προσεκτική πλούτιζε καθημερινά τις γνώσεις του και καλλιεργούσε πλούσια την αγνή ψυχή του. Την καλλιεργούσε τόσο, ώστε μικροί και μεγάλοι με τον καιρό να τρέχουν σ' αυτόν με λαχτάρα, για ν' ακούσουν από το στόμα του τα φρόνιμα λόγια, τα αγνά, τα γεμάτα από χάρη «τα αλάτι ηρτυμένα» (Κολασ. δ', 6) κατά τον θείο Απόστολο.

Όταν έφτασε στη νεανική ηλικία, τότε προσήλθε στις τάξεις του κλήρου κι υπηρέτησε ως διάκονος κι ιερέας τη γενέτειρα του την Καρπασία. Αργότερα, όταν χήρεψε ο επισκοπικός θρόνος, δεν δίστασε μπροστά στις παρακλήσεις όλων να αποδεχθεί την κλήση και να αναλάβει και το υψηλό υπούργημα του επισκόπου. Η δράση του ως επισκόπου πρέπει να υπήρξε αξιόλογη. Η εποχή της χειροτονίας του συμπίπτει με περίοδο «πολιτικών ανωμαλιών» για την Κύπρο. Οι διωγμοί κι ο πόνος πλάκωνε τις καρδιές. Χρειαζόταν ο ενισχυτής, ο παρηγορητής, ο δυνατός κήρυκας που θα φλόγιζε και πάλι τις ψυχές και θα τις ξεκούραζε. Και σαν τέτοιος βρέθηκε ο Δεσπότης.

Με τις επισκέψεις του στα χωριά και την ύπαιθρο, τις συνεχείς επισκέψεις του, μα και τη συμπεριφορά του την πατρική, διασκέδασε τον πόνο κι έδωκε πάλι στις πονεμένες καρδιές την παρηγοριά, την ελπίδα, τη χαρά. Στο πρώτο τροπάριο της ακολουθίας του, του Εσπερινού, διαβάζουμε: «Και Καρπασέων πόλεις εφαιδρυνας, δια του τρόπου της πολιτείας σου, ω παμμακάριστε...» Η φράση αυτή μας βοηθά πολλά να νοήσουμε και να φανταστούμε. Τις πονηρές εκείνες μέρες ο μακάριος αθλητής πρέπει να έγινε του ποιμνίου του η ψυχή κι ο παρήγορος άγγελος. Η πόρτα του επισκοπείου του ήταν πάντα ανοικτή. Εκεί οι πεινασμένοι βρίσκανε το ψωμί, οι κατατρεγμένοι την ασφάλεια, οι πονεμένοι την παρηγοριά, οι ορφανοί τον πατέρα κι ο καθένας ότι είχε ανάγκη.

Όταν ο Νικηφόρος Φωκάς κατά το 965 μ.Χ. ελευθέρωσε την Κύπρο από την εξουσία των Αράβων και την έκανε ξανά επαρχία της μεγάλης μας Βυζαντινής αυτοκρατορίας, ο Άγιος Θύρσος βρήκε κατάλληλο διάδοχο για την επισκοπή του και αποσύρετε σε μια σπηλιά στη βόρεια ακτή της Καρπασίας. Εκεί, στο ησυχαστήριο του, πλήθη πιστών τον επεσκέπτοντο καθημερινά, για ν' ακούσουν τα λόγια και τις συμβουλές του και να πάρουν την ευλογία του. Στη σπηλιά αυτή έμεινε μέχρι τέλους. Με την προσευχή και την αυστηρή άσκηση «εκάθηρε τας αισθήσεις» και αναδείχθηκε «κανών, ασκητών το καύχημα, Κυπρίων το μέγα εύχος, και Καρπασέων αγλάνισμα».

Ο θάνατός του καταλύπησε τους πάντας. Με δάκρυα τα πνευματικά του παιδιά κήδεψαν το άγιο σκήνωμα του και δίπλα στη σπηλιά που ασκήτεψε, έκτισαν ένα όμορφο ναό μέσα στον οποίο σε μια λάρνακα φύλαξαν τα Ιερά λείψανα του.

Τα θαύματα που έκανε, όταν ζούσε, συνεχίστηκαν και μετά τον θάνατο του. Ένα τέτοιο θαύμα είναι και τούτο: Ένας χριστιανός απ' το Καρπάσι πόνεσε πολύ τα μάτια του. Υπέφερε για καιρό' το ένα μάλιστα από τα μάτια κατέβασε μέσα άσπρο και δεν έβλεπε τίποτα. Μη έχοντας τι να κάμει θυμήθηκε τον Άγιο. Ετοίμασε τα απαραίτητα για μια λειτουργία και παρακάλεσε τον ιερέα να πάνε μαζί να λειτουργήσει και να τον κοινωνήσει. Πήγαν από το βράδυ. Όλη τη νύχτα σχεδόν ο άρρωστος την πέρασε άγρυπνος, γονατιστός και προσευχόμενος. Κατά τα ξημερώματα οι πόνοι μαλάκωσαν κι ο άνθρωπος κοιμήθηκε λίγο. Το πρωί έγινε η θεία λειτουργία και κοινωνήσε κιόλας. Αφού ξεκουράστηκαν, ξεκίνησαν για το χωριό. Όταν έφτασαν κοντά στο γεφύρι, που βρίσκεται έξω από το Καρπάσι, στον άνθρωπο μας ήρθε μια επιθυμία να βγάλει από το κεφάλι το μανδήλι με το οποίον είχε δεμένο το μάτι του. Το έκαμε. και ώ του θαύματος! Το μάτι του ήταν τελείως καλά κι έβλεπε θαυμάσια! Στ' αλήθεια! «Τοις αγίοις τοις εν τη γη εθαυμάστωσεν ο Κύριος».

Χιλιάδες πιστών επισκέπτονται κάθε χρόνο τον ομώνυμο ναό του για να ζητήσουν με ευλάβεια τη χάρη του. Το αγίασμα του θεραπεύει τον ομματόπονο και τα δερματικά νοσήματα. Πιστεύεται όμως πώς οι άρρωστοι, μετά που θα πλυθούν με το αγίασμα του αγίου, πρέπει να ξεπλυθούν με θαλασσινό νερό. Επίσης σαν το αγίασμα μεταφερθεί, λέγεται πώς χάνει τη θεραπευτική του ιδιότητα.

Άπολυτίκιον

Ἦχος δ'.

Τοῖς πίστει προστρέχουσι, Θύρσε τρισόλβιε, σορῶ τῶν λειψάνων σου, καὶ προσκυνοῦσα πιστῶς, τοῦ εἵδους ἐμφέρειαν, ἄφεσιν τῶν πταισμάτων, καὶ σωμάτων τὴν ρώσιν, δώρησε ἱεράρχα, ἐκ παντοίων κινδύνων, καὶ παθῶν ἁρρώστιας, πάντας ἐκλύτρωσε.